

Arrest

nr. 269 062 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GODFROID
Drijverslaan 13
2970 'S-GRAVENWEZEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat A. GODFROID verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

*wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 20.09.2020 een verblijfsaanvraag gezinshereniging op basis van artikel 10 in buitengewone omstandigheden in, in functie van haar moeder V.V. (...), (RR (...), hierna genoemd de referentiepersoon).

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat zij niet voldoende beschikt over een bewijs van recht van bewaring zoals bepaald in artikel 10, §1, 4° derde streepje. Hierin staat ofwel de vreemdeling die wordt vervoegd, ofwel zijn echtgenoot/geregistreeerde partner over het recht van bewaring moet beschikken. Wanneer dit recht van bewaring wordt gedeeld, dient de andere houder hiervan de toestemming te hebben gegeven om het minderjarige kind meer dan 3 maanden in het rijk te laten verblijven.

Bij de aanvraag dd 20.09. 2020 legt betrokkene een beëdigde vertaling voor van een deel van het vonnis van 04.05.2011 van de district rechtbank Nadvirna. Daaruit blijkt dat betrokkene mag reizen naar de Tsjechische Republiek samen met haar moeder V.V. (...). In de vertaling staat: ‘volgens de rechtbank beantwoordt de toelating voor het vertrek van de minderjarige dochter V.P. (...) samen met haar moeder V.V. (...) naar de Tsjechische Republiek aan de belangen van het kind’.

Gezien deze vertaling aangeeft dat betrokkene zich specifiek naar Tsjechië mag begeven, stelden wij op 30.03.2021 een instructie op met de vraag ons een vonnis te bezorgen die betrokkene:

- 1)de toelating geeft tot het uitreizen naar België of*
- 2)vonnis dat het volledige recht van bewaring aan de moeder schenkt of*
- 3)vonnis waarbij vader de expliciete toelating geeft waarbij betrokkene naar België mag komen.*

Onze instructie werd op 12.04.2021 aangetekend verstuurd naar betrokkene.

Betrokkene stelde op 11.05 2021 een schrijven op, waarbij zij het integraal origineel vonnis van 04.05.2011 met vertaling in het Engels en een persoonlijk schrijven aan onze dienst overmaakt.

Uit de verzending van betrokkene van 11.05.2021 blijkt dat het toegevoegde vonnis van 04.05.2011 geen van toepassing nieuwe juridische elementen of aanvullingen bevat. Wij vroegen ni in onze instructie van 30 maart 2021 naar een recht van bewaring dat betrokkene toelaat om een verblijfsaanvraag in België in te dienen en dit kan op 3 manieren worden bewezen (cf. eerdere opsomming). Uit het integrale vonnis blijkt nergens dat vader de toestemming verleent tot vestiging van het kind bij de moeder of dat het kind zich mag verplaatsen tot in België.

Bijgevolg beschikt referentie persoon niet voldoende overeen bewijs van bewaring volgens artikel 10, §1, 4° derde streepje.

Betrokkene legt, naast het integrale vonnis met vertaling, ook een motivatiebrief voor (11.05.2021). In deze motivatiebrief geeft zij aan dat zij toestemming had om van Oekraïne naar Tsjechië te reizen. Zij schrijft Indien er aan mijn moeder toestemming is gegeven om van Oekraïne naar Tsjechië te gaan, strekt die toestemming zich ook uit van Oekraïne naar België te gaan aangezien er vrij verkeer is tussen beide landen'. Zij kaart ook aan dat zij een geldige verblijfstitel heeft in Tsjechië (geldig tot 28.06.2021)

Volgens haar redenering betekent dit dat zij zich hier mag vestigen. Hoewel houders van een geldige verblijfstitel van een andere EU-lidstaat niet visumplichtig zijn, zijn zij wel degelijk onderworpen aan de toegangsvoorwaarden die gelden voor de verplaatsing binnen de Schengenruimte. Gezien betrokkene

echter een verblijfsaanvraag in België indient, moet betrokkene zich schikken naar de te vervullen voorwaarden voor een aanvraag tot gezinshereniging op basis artikel 10, De voorwaarde werd hierboven reeds aangehaald en duidelijk gemotiveerd via ons schrijven dd.30.03.2021. Onze dienst kan dit vonnis onmogelijk aannemen daar in het vonnis enkel melding wordt gemaakt van Tsjechië. Indien betrokkene daadwerkelijk is toegestaan om zich bij haar moeder in België te vestigen, had zij hiervan een bewijs moeten voorleggen zoals aangehaald in onze instructie dd. 30.03.2021.

Betrokkene geeft in haar motivatiebrief ook aan dat ze op dit moment meerderjarig is en geen toestemming van haar vader nodig heeft. Ten tijde van haar verblijfsaanvraag dd 20.09.2020 was betrokkene echter minderjarig. Cf.artikel 10, §1, 4°, derde streepje dient ze wel degelijk te voldoen aan de voorwaarde van een recht van bewaring.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene hier samen leeft met haar moeder sinds 17 augustus 2020 ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht.

De dienst vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing te laat is genomen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij eveneens de schending van artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet beoogt.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel in haar synthesememorie toe als volgt:

"Artikel 12bis, § 2 voorziet in een behandelingstermijn inzake gezinshereniging. In dit artikel is te lezen: "De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht."

Uit de bestreden beslissing volgt dat de aanvraag gebeurde op 20 september 2020. De bestreden beslissing is meer dan 11 maanden later genomen. Dit respecteert de 9-maanden-termijn niet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom deze termijn niet is gerespecteerd, reden waarom ze dient vernietigd te worden nu de wet niet gerespecteerd wordt (inbreuk op artikel 12bis, § 2 Vreemdelingenwet).

De verwerende partij erkent dat de 9-maanden-termijn niet gerespecteerd is. In de bestreden beslissing voert de verwerende partij echter geen enkele reden (excuus) aan waarom de termijn niet is nageleefd.

Tegelijk houdt de verwerende partij er in de bestreden beslissing geen rekening mee dat P.V. (...) ondertussen meerderjarig is en dat de vraag of moeder V.V. (...) over het exclusieve recht van bewaring beschikt aldus niet meer actueel is. De verwerende partij gaat inderdaad uit van de fictie alsof P.V. (...) nog minderjarig zou zijn (reden waarom de vraag over het recht van bewaring nog wel relevant zou zijn).

Door zo te handelen wordt wel degelijk gezondigd tegen artikel 12bis, waar namelijk expliciet is te lezen dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Wanneer het gaat om een gezinsherenigingsaanvraag uitgaande van een kind is de 9-maanden-termijn waarvan hoger sprake des te belangrijker. De bestreden beslissing voert geen enkele reden aan waarom de termijn hier niet kon nageleefd worden, reden waarom de vernietiging ervan zich wel degelijk opdrong.

De verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (slechts een eerste keer aangevoerd bij conclusie, doch niet in de bestreden beslissing zelf), wil niet zeggen dat de Belgische Staat vrijgesteld wordt van de motiveringsplicht om uit te leggen waarom de wet niet wordt nageleefd.”

3.1.2. De verzoekende partij beroept zich op artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet in haar aanvraag om toegelaten te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- (...)

- (...)

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de kwestieuze aanvraag tot verblijf in principe steeds in het buitenland, dit is bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van ophoud van de vreemdeling, moet worden ingediend. Slechts in de limitatief opgesomde gevallen van artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet kan die aanvraag in België worden ingediend.

De Raad stelt vast dat de uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende in België op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in buitengewone omstandigheden (artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° Vreemdelingenwet) in functie van haar moeder.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden is de behandelingstermijn vermeld in artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing, daar deze bepaling betrekking heeft op de vreemdeling die zijn aanvraag indient “*bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland*”, wat *in casu* aldus niet het geval is.

Artikel 12bis, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de

ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 5.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.”

Artikel 12bis, §3, derde en vierde lid luiden als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.”

Hieruit blijkt dat nadat de verzoekende partij zich bij het gemeentebestuur had aangediend, het gemeentebestuur zich onverwijld diende te vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de gemachtigde en dat wanneer de gemachtigde van oordeel is dat dit het geval is, hij dit mededeelt aan het gemeentebestuur, dat de verzoekende partij inschrijft in het Vreemdelingenregister en haar in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend (bijlage 15bis, conform artikel 26/1, §2, eerste lid Vreemdelingenbesluit) en van een document waaruit blijkt dat zij ingeschreven werd in het Vreemdelingenregister (attest van immatriculatie conform artikel 26/1, §2, eerste lid Vreemdelingenbesluit).

3.1.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een bijlage 15bis werd opgestuurd op 10 december 2020. Uit informatie waarover de Raad blijkt dat de verzoekende partij werd ingeschreven in het Vreemdelingenregister op 10 december 2020.

Uit de samenlezing van artikel 12bis, §4, derde lid en artikel 12bis, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij over een termijn beschikt van negen maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs. Uit artikel 12bis, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het gaat om een ontvangstbewijs van de aanvraag. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat het in geval van artikel 12bis, §4 gaat om het document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, aldus de bijlage 15bis.

De verwerende partij had aldus negen maanden om een beslissing te nemen vanaf 10 december 2020. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing binnen deze termijn werd genomen.

3.1.4. Het betoog van de verzoekende partij, dat gebaseerd is op artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook, gelet op wat voorafgaat, juridische grondslag.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing binnen de termijn werd genomen kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing de reden diende te vermelden waarom de termijn en de wet niet werd gerespecteerd of dat, gelet op het feit dat de bestreden beslissing uitgaat van de fictie dat zij nog minderjarig zou zijn, de negen-maanden-termijn nog belangrijker is daar het een aanvraag gezinshereniging betreft die uitgaat van een kind en rekening diende gehouden te worden met het hoger belang van het kind.

3.1.5. Een schending van artikel 12bis, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel samengelezen met artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel

Pas in april 2021 laat de Dienst Vreemdelingenzaken, via een instructie dd. 12 april 2021, aan P.V. (...) weten dat het vonnis van de districtsrechtbank van Nadvirna onvoldoende zou zijn om P.V. (...) ervan te ontslaan te bewijzen dat vader akkoord is dat P.V. (...) zich met moeder in België vestigt. Vader wordt namelijk aanzien als de "andere houder van het recht van bewaring" in de zin van artikel 10, § 1, 4°, derde streepje van de vreemdelingenwet.

Deze vraag van de Dienst Vreemdelingenwet was in april 2021 echter onredelijk. Immers, op dat moment was P.V. (...) al 18 jaar geworden en had er gewoonweg niemand nog een recht van bewaring over haar.

Nog anders uitgedrukt: de voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming verleent, verliest aan actualiteitswaarde van zodra de aanvrager tot het recht op gezinshereniging de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Het bestuur heeft zich onredelijk gedragen door de gezinsherenigingsaanvraag af te wijzen op grond van het ontbreken van een toestemming van een vader die bovendien al jaren spoorloos is en die in april 2021 met zekerheid niet over het recht van bewaring beschikte.

Conclusie: de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In de conclusie van de Belgische Staat wordt aangegeven dat de aanvraag tot gezinshereniging door P.V. (...) gedaan is als ze nog minderjarig is en dat daarom de vraag of moeder wel over het exclusieve recht van bewaring beschikt nog wel relevant zou zijn. Indien dat zo zou zijn dan nog diende de Belgische Staat rekening te houden met het hoger belang van het kind in de bestreden beslissing. En dat is niet gebeurd. Waar moet P.V. (...) heen? Haar moeder heeft een wettig verblijf in België (ze woont en werkt hier ook) en van haar vader heeft ze al sinds zeer jonge leeftijd geen enkel nieuws.

Conclusie: de conclusie van de Belgische Staat weerlegt het tweede middel, eerste onderdeel van P.V. (...) niet op overtuigende wijze. De vernietiging van de bestreden beslissing blijft zich opdringen.

Tweede onderdeel

Het bestuur gedraagt zich ook onredelijk door niet de juiste gevolgen te verbinden aan het vonnis van de districtsrechtbank van Nadvirna van 4 mei 2011. Indien de districtsrechtbank van Nadvirna in 2011 beslist dat dochter P.V. (...) (die toen 9 jaar was) met moeder zich mag gaan vestigen in Tsjechië omdat dit in het belang van het kind is, dan volgt hier impliciet maar zeker uit dat die rechtbank geoordeeld heeft dat vader niet meer over het recht van bewaring beschikt sinds 2011.

Voorhouden dat vader nog wel over dit recht van bewaring beschikt, terwijl er van die man al jaren geen enkel nieuws is (en zelfs niet geweten is waar hij woont), is onredelijk. Artikel 10, § 1, 4°, derde streepje van de vreemdelingenwet is daarmee ook verkeerd toegepast. De Dienst Vreemdelingenwet mag immers enkel een toestemming vereisen van de "andere houder van het recht van bewaring" indien de Dienst Vreemdelingenzaken niet over elementen beschikt dat die andere houder van het recht van bewaring zijn recht van bewaring heeft verloren. Lectuur van het vonnis van de districtsrechtbank van Nadvirna toont echter aan dat vader sinds 2011 buiten spel is gezet door de genoemde rechtbank, meer zelfs, dat het in het belang van het kind was om zich in Tsjechië te gaan vestigen (weg van vader).

Het bestuur heeft niet de juiste interpretatie verleend aan dit vonnis van de districtsrechtbank en gedraagt zich zo onredelijk. Het is immers onredelijk om een toestemming te vereisen van een vader die spoorloos is en waartegen een Familierechtbank reeds in 2011 heeft beslist dat het in het belang van het kind is om zich ver weg van hem te gaan vestigen.

Conclusie: de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- (...)

- (...)

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar pas in april 2021, via een instructie op 12 april 2021, heeft laten weten dat het vonnis van de districtrechtbank van Nadvirna onvoldoende zou zijn om haar ervan te ontslaan dat haar vader akkoord is dat zij zich met haar moeder in België vestigt, dat haar vader namelijk wordt aanzien als ‘andere houder van het recht van bewaring’ in de zin van artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet, dat deze vraag in april 2021 echter onredelijk was daar zij op dat moment al 18 jaar was geworden en er gewoonweg niemand nog een recht van bewaring over haar had, dat de voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming verleent, aan actualiteitswaarde verliest zodra de aanvrager tot het recht op gezinshereniging de leeftijd van 18 jaar bereikt.

De Raad stelt vast dat het loutere feit dat de verzoekende partij op 3 oktober 2020, en aldus nauwelijks twee weken na de aanvraag, 18 jaar is geworden, geen afbreuk doet aan het feit dat zij aan de voorwaarden voor het verkrijgen van het verblijf dient te voldoen. De verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend op grond van artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet waardoor aldus dient voldaan te zijn aan de voorwaarden “voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, wanneer de verzoekende partij zich beroept, om een verblijfsrecht te kunnen verkrijgen, op het feit dat zij nog minderjarig (en alleenstaand) was wanneer zij is komen samenleven met haar moeder, te vereisen dat aangetoond wordt dat op dat ogenblik de moeder over het recht van bewaring beschikte en de verzoekende partij ten laste had of dat, in geval van gedeelde bewaring, de andere houder van het recht van bewaring, *in casu* de vader van de verzoekende partij, toestemming had gegeven.

Gezien uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat gevraagd wordt dat aangetoond wordt dat de moeder van de verzoekende partij over het recht van bewaring beschikt of dat een toestemming wordt gegeven door de andere houder van het recht van bewaring voor het samenleven op het ogenblik

van de bestreden beslissing, en in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de voorwaarden van artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald het recht van bewaring, dienen voldaan te zijn daar zij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag minderjarig was, zodat blijkt dat dient aangetoond te worden dat haar moeder over het recht van bewaring beschikte of dat een toestemming werd gegeven door haar vader voor het samenleven op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag, kan zij niet gevolgd worden dat de vraag dit aan te tonen onredelijk is daar zij op dat moment al 18 jaar was geworden en er gewoonweg niemand nog een recht van bewaring over haar had. Immers toont zij niet aan dat het na het meerderjarig worden niet langer mogelijk zou zijn om aan te tonen dat op het moment dat zij kwam samenleven met haar moeder en minderjarig was, haar moeder over het recht van bewaring beschikte of dat haar vader had toegestemd met het komen samenleven met de moeder in België. Evenmin toont zij aan dat bij het meerderjarig worden niet langer sprake kan zijn van een recht van bewaring tijdens haar minderjarigheid, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat de voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring van de minderjarige zijn toestemming verleent, aan actualiteitswaarde verliest zodra de aanvrager tot het recht op gezinshereniging de leeftijd van 18 jaar bereikt. De Raad herhaalt dat niet gevraagd wordt dat aangetoond wordt dat de vader de toestemming verleent op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch wel dat de toestemming er was op het ogenblik van de verblijfsaanvraag, toen zij minderjarig was, zoals ook terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het bestuur zich onredelijk heeft gedragen door de aanvraag gezinshereniging af te wijzen op grond van het ontbreken van de toestemming van de vader die in april 2021 met zekerheid niet over het recht van bewaring beschikte.

Waar de verzoekende partij stelt dat het bestuur zich onredelijk heeft gedragen door de aanvraag gezinshereniging af te wijzen op grond van het ontbreken van de toestemming van de vader die al jaren spoorloos is, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat haar vader spoorloos is, minstens niet verduidelijkt waaruit dit zou blijken. Bovendien toont de verzoekende partij met een dergelijk betoog niet aan waarom het niet mogelijk was om een vonnis voor te leggen dat de verzoekende partij de toelating geeft naar België te reizen of een vonnis dat het volledige recht van bewaring aan de moeder schenkt.

3.2.4. De verzoekende partij betoogt voorts dat “(i)n de conclusie van de Belgische Staat” wordt aangegeven dat de aanvraag werd gedaan door de verzoekende partij toen zij nog minderjarig was en daarom de vraag of haar moeder over het exclusieve recht van bewaring beschikt nog relevant is, dat indien dit zo zou zijn, de verwerende partij rekening diende te houden met het hoger belang van het kind, dat dit niet is gebeurd, dat de vraag kan gesteld worden waar zij heen moet, dat haar moeder een wettig verblijf heeft in België waar ze woont en werkt en dat ze van haar vader, sinds zeer jonge leeftijd geen enkel nieuws heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aan haar middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift thans een nieuwe wending poogt te geven door voor het eerst in de synthesesmemorie aan te voeren dat de verwerende partij rekening diende te houden met het hoger belang van het kind, dat dit niet is gebeurd, dat de vraag kan gesteld worden waar zij heen moet, dat haar moeder een wettig verblijf heeft in België waar ze woont en werkt en dat ze van haar vader, sinds zeer jonge leeftijd geen enkel nieuws heeft.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesmemorie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesesmemorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesmemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de

wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij in de synthesesemorie aanvoert dat de verwerende partij rekening diende te houden met het hoger belang van het kind, dat dit niet is gebeurd, dat de vraag kan gesteld worden waar zij heen moet, dat haar moeder een wettig verblijf heeft in België waar ze woont en werkt en dat ze van haar vader, sinds zeer jonge leeftijd, geen enkel nieuws heeft, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de eigenlijke grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Immers werd in de bestreden beslissing reeds gemotiveerd dat de verzoekende partij ten tijde van haar verblijfsaanvraag minderjarig was en dat wel degelijk dient voldaan te zijn aan de voorwaarde van een recht van bewaring.

Voor zover in het tweede middel voor het eerst in de synthesesemorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld zoals hierboven besproken, is het middel dan ook laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan noch over het laattijdig aangevoerde “middel” noch over de niet-weerhouden uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift .

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Immers wenst de Raad in dit verband te benadrukken dat het belang van de voorwaarde vervat in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat de andere ouder die mede het recht van bewaring over de minderjarige heeft zijn toestemming geeft, erin bestaat te verzekeren dat het kind niet zonder medeweten/toestemming van de andere ouder in België kan verblijven en derhalve te voorkomen dat kinderen onrechtmatig van één van hun ouders worden gescheiden. Teneinde aan deze doelstelling te voldoen, dient aan de hand van de voorgelegde toestemmingsverklaring met zekerheid te kunnen worden afgeleid dat de betreffende ouder zijn toestemming heeft gegeven. Aldus heeft de verwerende partij door het toepassen van de voorwaarde wel degelijk het hoger belang van het kind in overweging genomen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij beperkt zich, het weze herhaald, tot de loutere bewering dat zij sinds zeer jonge leeftijd geen enkel nieuws heeft van haar vader.

3.2.5. Daarnaast meent de verzoekende partij dat de verwerende partij zich onredelijk gedraagt door niet de juiste gevolgen te verbinden aan het door haar voorgelegd vonnis van de districtsrechtbank van Nadvirna van 4 mei 2011, dat indien voormelde rechtbank in 2011 beslist dat zij, die toen 9 jaar was, zich met haar moeder mag gaan vestigen in Tsjechië omdat dit in haar belang is, hieruit impliciet maar zeker volgt dat de rechtbank geoordeeld heeft dat de vader niet meer over het recht van bewaring beschikt sinds 2011, dat voorhouden dat de vader hierover wel nog beschikt, terwijl er van de man al jaren geen nieuws meer is en niet geweten is waar hij woont, onredelijk is, dat artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet daarmee ook verkeerd is toegepast, dat de verwerende partij immers enkel de toestemming mag vereisen van de andere houder van het recht van bewaring indien zij niet over elementen beschikt dat die andere houder van het recht van bewaring zijn recht heeft verloren, dat lectuur van het voorgelegde vonnis echter aantoonbaar dat de vader sinds 2011 buiten spel is gezet, meer zelfs, dat het in het belang van het kind was zich in Tsjechië te gaan vestigen, weg van de vader. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij niet de juiste interpretatie heeft verleend aan het vonnis en zich zo onredelijk gedraagt, dat het immers onredelijk is om een toestemming te vereisen van een vader die spoorloos is en waartegen een familierechtbank reeds in 2011 heeft beslist dat het in het belang van het kind is om zich ver weg van hem te gaan vestigen.

De Raad stelt vast dat uit het door de verzoekende partij voorgelegde vonnis blijkt, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, wat volgt *“volgens de rechtbank beantwoordt de toelating voor het vertrek van de minderjarige dochter V.P. (...) samen met haar moeder V.V. (...) naar de Tsjechische Republiek aan de belangen van het kind”*. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij meent echter dat het onredelijk is niet de juiste gevolgen te verbinden aan dit vonnis waarin in 2011 beslist wordt dat zij zich met haar moeder mag gaan vestigen in Tsjechië omdat dit in haar belang is, dat hieruit impliciet maar zeker volgt dat de rechtbank geoordeeld heeft dat de vader niet meer over het recht van bewaring beschikt sinds 2011. De Raad kan enkel vaststellen dat uit een toelating tot het reizen naar de Tsjechische republiek met de moeder in 2011 en zelfs uit een vaststelling dat deze toelating beantwoordt aan de belangen van het kind, geenszins impliciet kan afgeleid worden dat de vader van de verzoekende partij op 20 september 2020 niet meer over het recht van bewaring beschikt. In het kader van het belang en de bescherming van het betrokken kind, enerzijds, en het verhinderen van misbruik, anderzijds, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor van de verwerende partij om betreffende het vonnis te oordelen dat dit aangeeft dat de verzoekende partij zich specifiek naar Tsjechië mag begeven, doch niet aangeeft dat de vader van de verzoekende partij toestemming verleent tot vestiging van de verzoekende partij bij de moeder of dat de verzoekende partij zich mag verplaatsen tot in België zodat de referentiepersoon niet over voldoende bewijs van bewaring volgens artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet beschikt, en uit het vonnis niet impliciet af te leiden dat de vader niet langer over het recht van bewaring beschikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat voorhouden dat de vader hierover wel nog beschikt, terwijl er van de man al jaren geen nieuws meer is en niet geweten is waar hij woont, onredelijk is, dat artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet daarmee ook verkeerd is toegepast, stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de vader, op het ogenblik van het

indienen van de aanvraag, wel nog beschikte over het recht van bewaring, doch enkel dat het recht van bewaring op drie manieren kon worden bewezen, met name door een vonnis dat toelating geeft tot uitreizen naar België, een vonnis dat het volledige recht van bewaring aan de moeder schenkt of een vonnis waarbij de vader de uitdrukkelijke toestemming geeft waarbij de verzoekende partij naar België mag komen, dat het voorgelegde vonnis van 4 mei 2011 geen toepassing van juridische elementen of aanvullingen bevat, dat de referentiepersoon bijgevolg niet voldoende beschikt over een bewijs van bewaring volgens artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet. Voorts herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat er van haar vader al jaren geen nieuws meer is en niet geweten is waar hij woont, minstens niet verduidelijkt waaruit dit zou blijken. Bovendien toont de verzoekende partij met een dergelijk betoog niet aan waarom het niet mogelijk was om een vonnis voor te leggen dat de verzoekende partij de toelating geeft naar België te reizen of een vonnis dat het volledige recht van bewaring aan de moeder schenkt.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij, op grond van het voorgelegde vonnis, over elementen beschikte dat de andere houder van het recht van bewaring, namelijk de vader van de verzoekende partij, zijn recht van bewaring had verloren, zodat haar betoog dat de verwerende partij enkel de toestemming mag vereisen van de andere houder van het recht van bewaring indien zij niet over elementen beschikt dat die andere houder van het recht van bewaring zijn recht heeft verloren, niet dienstig is. Zij kan niet gevolgd worden dat uit lectuur van het voorgelegde vonnis blijkt dat de vader 'sinds' 2011 buiten spel is gezet, minstens toont zij niet aan uit welke specifieke motieven van het vonnis dit zou blijken. Nog minder toont zij aan dat uit de lectuur van het voorgelegde vonnis zou blijken dat de vader van de verzoekende partij op 20 september 2020 niet over het recht van bewaring beschikt. Ook uit het feit dat een rechtbank op 4 mei 2011 heeft geoordeeld dat de toelating voor het vertrek van de verzoekende partij met haar moeder naar de Tsjechische Republiek aan de belangen van het kind beantwoordde, kan dit niet worden afgeleid. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat het in het belang van het kind is om zich ver weg van de vader te gaan vestigen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij niet de juiste interpretatie heeft verleend aan het vonnis en zich zo onredelijk gedraagt.

3.2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel gelezen in samenhang met artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.7. Het tweede middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER